

КВАД И БЕЗБЕДНОСНА АРХИТЕКТУРА ИНДО-ПАЦИФИКА У КИНЕСКО-АМЕРИЧКОМ ГЕОПОЛИТИЧКОМ НАДМЕТАЊУ ТОКОМ ПРВЕ ТРАМПОВЕ АДМИНИСТРАЦИЈЕ*

Ненад З. Стекић¹

Достављен: 30.11.2024.

Језик рада: Српски

Кориговано: 21.12.2024. и 27.03.2025.

Тип рада: Оригинални научни рад

Прихваћен: 24.04.2025.

DOI број: 10.5937/vojdela2501007S

Овај рад истражује понашање америчких војних савезника – Аустралије, Индије и Јапана – задужених за „обуздавање” Кине кроз Квадрилатерални безбедносни дијалог (QUAD). Студија показује како променљиве међузависности утичу на регионалне перцепције безбедносних иницијатива које предводе Сједињене Америчке Државе и подстичу независне безбедносне односе. Упркос напорима САД да спроведу стратегију обуздавања налик оној у Хладном рату, чланице QUAD-а су невољне да у потпуности прихвате америчку стратегију тврде моћи. Та невољност произилази из вишевекторских страхова да и САД и Кина могу оспорити њихову хегемонију. Аутор заступа став да САД користе тзв. митове пост-истине и нелогичне аргументе како би окупиле подршку против Кине, попут представљања Кине као „малигне” претње регионалној безбедности. Поновни избор Доналда Трампа 2024. године појачао је интересовање за Индо-Пацифик и динамику QUAD-а, уз интензивирање ангажмана САД у региону. Истражујући три могућа безбедносна сценарија – нову равнотежу снага, кохезивну америчку стратегију за Индо-Пацифик и очајнички одговор Запада – овај рад нуди један од могућих погледа на потенцијални развој догађаја у том региону.

Кључне речи: *САД, Доналд Трамп, Кина, КВАД, Индо-Пацифик, мултиполарност, триполарност, Аустралија, Индија, Јапан.*

* Ово истраживање је подржано од стране Фонда за науку Републике Србије кроз програм PRISMA, Допринос модерним партнерствима: процена односа Србије са ЕУ и Кином - пројекат COMPASS, број одобрења 7294, www.serbiacompass.com

¹ Институт за међународну политику и привреду, Београд, Република Србија, Е-mail: nenad.stekic@diplomacy.bg.ac.rs, <https://orcid.org/0000-0001-9066-0480>.

Повећана заинтересованост за Индо-Пацифик и обуздавање Кине налик Хладном рату

Ова студија се бави кључним питањем које је недавно постављено у академским круговима: „Зашто су, упркос поновном успостављању Квадрилатералног безбедносног дијалога (у даљем тексту: QUAD), дубина сарадње и његов утицај и даље ограничени?” Ову дебату је додатно подстакло успостављање AUKUS 2021. године, новог безбедносног пакта између Аустралије, Уједињеног Краљевства и САД покренувши питање његове улоге као потенцијално одлучније алтернативе QUAD-а (Zarrar and Gichki, 2022). За америчке савезнике који подржавају индо-пацифичку стратегију, AUKUS је довео до компликација, будући да су ти савезници и даље обазриви у погледу потпуног прихватања тврдокорног става против Кине. Овај рад сугерише да је политика према Индо-Пацифику током првог Трамповог мандата пре била реактиван, *ad hoc* одговор на уочене претње него један кохезивни и стратешки план. Стога, анализа проучава повратак QUAD-а и индо-пацифичког концепта током Трамповог првог мандата, препознајући главне факторе који су обликовали стратегије САД и регионалних партнера. Кроз анализу еволуције QUAD-а од његовог оживљавања 2017. године, студија оцењује користи и ограничења стратегије САД којом настоје да успоставе противтежу Кини у Индо-Пацифику.

Избор Доналда Трампа 2016. године означио је значајну промену у глобалној политици, посебно у погледу односа између САД и Кине. Трампова администрација је усвојила далеко одлучнији став према Кини за разлику од претходних приступа (Medcalf, 2020). Ту промену потврђују стратешке безбедносне мере и политике, скрећући пажњу академске заједнице на импликације овог тврдокорног приступа. Када је преузео дужност, Трамп је спроводио агенду силе у азијско-пацифичком региону, где је Кини дао приоритет као централном геополитичком разлогу за забринутост. Пресликавајући биполарно надметање између САД и Совјетског Савеза, администрација је покренула стратегију налик на обуздавање из хладноратовске ере, избацујући Кину као новог противника са Далеког истока. Међутим, овај приступ - чији је циљ успостављање противтеже утицају Кине - суочава се са значајним изазовима усред променљиве геополитичке реалности. Квадрилатерални безбедносни дијалог, који обухвата САД, Аустралију, Јапан и Индију, појавио се као кључни инструмент ове стратегије оживљен током Трамповог првог мандата као противтежа регионалној снази Кине, посебно у области безбедносних послова.

Студија покрива први Трампов председнички мандат од јануара 2017. до јануара 2021. године, током ког се QUAD јавио као кључни регионални оквир. Структура овог чланка је следећа: аутор анализира QUAD као „иновативан” војни савез у модерним међународним односима, тумачећи га као стратешки одговор на безбедносне разлоге за забринутост у Индо-Пацифику. Овај део разматра Трампову прву индо-пацифичку стратегију. Затим, тежиште се помера на Аустралију, Индију и Јапан, испитујући јединствену улогу сваке од тих земаља у QUAD-у. Њихова релативна географска близина, економска међузависност, и

безбедносне везе и са САД и са Кином, ставља их у сложен положај док балансирају притиске да буду противтежа Кини истовремено одржавајући веома битне односе са Пекингом. На крају, аутор разматра три могућа сценарија у региону Индо-Пацифика у наредних неколико година.

Ревитализација QUAD-а - кључно питање Трампове политике према Индо-Пацифику?

Прво значајно оживљавање QUAD-а догодило се током Трампове администрације која је усвојила одлучнији став према Кини. За разлику од политика САД које су балансирале своје активности са конкуренцијом, Трампов приступ је означио јасну промену ка сматрању Кине директном претњом националним интересима САД и стабилности у Индо-Пацифику (US DoD, 2019). Ова рекалибрација је поставила QUAD за камен темељац стратегије САД за успостављање противтеже утицају Кине. QUAD се може дефинисати као стратешки форум сачињен од четири нације: Сједињених Америчких Држава, Аустралије, Индије и Јапана (Wei, 2024). Овај неформални савез се појавио као значајан геополитички аранжман у индо-пацифичком региону, са циљем да подстиче слободан, отворен и инклузиван Индо-Пацифик (Madan, 2022).

Почеци QUAD-а сежу до цунамија у Индијском океану 2004. године када су четири нације координисале санацију последица. Међутим, тек 2007. године QUAD је одржао свој први неформални састанак, који је у великој мери био подстакнут визијом јапанског Премијера Шинза Абеа о „Луку слободе и просперитета“ (Cannon & Rossiter, 2022). Упркос почетном замаху, активности QUAD-а су суспендоване 2008. године због различитих фактора, укључујући и забринутост због реакција Кине (Cannon & Rossiter, 2022). QUAD је поново покренут 2017. године усред растуће забринутости због кинеског све самоуверенијег понашања у региону. Од тада, постепено је еволуирао од лабаве групе до структуриранијег форума са састанцима на министарском нивоу а од 2021. године, са самитима на нивоу државних лидера. Оживљавање QUAD-а одражава заједничко препознавање потребе његових чланица за проактивнијим приступом регионалним изазовима, а посебно оним које представља растући утицај Кине.

За разлику од традиционалних савеза попут НАТО, QUAD делује без формалног споразума, централизоване бирократије или обавезујућих одлука. Ова флексибилност омогућава QUAD-у да прилагоди своју агенду широком спектру питања - укључујући поморску безбедност, нове технологије, климатске промене, сајбер безбедност, развој инфраструктуре, и дистрибуцију вакцина против вируса COVID-19 - истовремено одржавајући стратешку неодређеност и умањујући забринутост због отвореног супротстављања Кини (Li, 2017). Сва три кључна савезника САД у оквиру QUAD-а, у различитој мери, зависе од утицаја политичког Запада. Упркос томе, они, а посебно Индија, користе стратегију заштите од ризика која укључује балансирање између њихових примарних партнера, што подсећа на теоретске постулате заштите од ризика (енгл. hedging). Овај приступ је нарочито видљив у контексту осигуравања спољне политике, будући да ове

државе настоје да максимизују своје безбедносне опције а да се не вежу чврсто ни за једну силу. Љорчијари и Хаке (Ciorciari and Haacke (2019)) сматрају да се заштита од ризика разликује од „обезбеђивања осигурања“. Док је осигурање структурирано тако да се под посебним условима активира, заштита од ризика се фокусира на управљање ризицима повезаним са потенцијалним претњама. Заштитне мере које су повезане са заштитом од ризика не укључују чврсте безбедносне гаранције пружајући флексибилност приликом решавања ризика у настајању. Када се јаве директне претње, државе морају или да се супротставе или да се прилагоде извору претње, што је различит избор од одржавања флексибилних опција за будуће ризике (Ciorciari & Haacke, 2019).

Имајући у виду недостатак формалног споразума, сваки члан QUAD-а пружа свој јединствен допринос: САД пружају стратешко вођство и војне капацитете, Јапан пружа економске ресурсе и технологију, Аустралија доприноси својим дипломатским утицајем, а Индија доноси како економску тако и војну моћ са својим кључним положајем у Индијском океану (Wei, 2024). Међутим, успостављање равнотеже између ових разноликих приоритета представља изазов, а посебно управљање односима са Кином као и доказивање значаја QUAD-а регионалним партнерима који оклевају да се сврстају између САД и Кине.

Преименовање америчке Азијско-пацифичке команде у Индо-пацифичку команду 2018. године наглашава стратешки фокус на супротстављање све већем утицају Кине, што извештаји сектора одбране САД континуирано истичу као главни безбедносни извор забринутости. Ти фактори сугеришу да политика САД према том региону функционише као облик „симболичних мера безбедности“ које одају утисак да се решава питање кинеског успона истовремено одржавајући регионални утицај (Li, 2017). Под Трампом, QUAD се развио у стратешку коалицију наглашавајући „слободан и отворен Индо-Пацифик“, са обимним здруженим вежбама попут „Малабар“ и оснаженим одбрамбеним везама, посебно са Индијом путем споразума као што је Споразум о компатибилности комуникација и безбедности (Communications Compatibility and Security Agreement (COMCASA)). Такви потези су нагласили јединствен став против снаге Кине.

У економском погледу, Трампова администрација је спроводила одвајање од кинеског ланца снабдевања, покрећући трговински рат између САД и Кине и промовишући алтернативе попут програма „Blue Dot Network (Мрежа плаве тачке)“ као противтеже иницијативи Пекинга „Појас и пут“. Трампово окруживање Кине као ауторитативне претње демократским вредностима, појачало је идеолошке тензије, усаглашавајући напоре QUAD-а са ширим стратешким интересима САД (Wei, 2024). Овакав конфронтацијски приступ је редеофинисао QUAD као главни стуб одржавања регионалне стабилности и потврђивања утицаја САД у Индо-Пацифику.

Током 2019. године, Министарство одбране САД је објавило *Извештај о индо-пацифичкој стратегији: припремљеност, партнерства и подстицање умреженог региона*, наглашавајући историјске везе САД са тим регионом и усаглашавајући стратегију са дипломатском визијом о Слободном и отвореном Индо-Пацифику (US DoD, 2019). Извештај је препознао Кину као ревизионистичку силу а Русију као „ревитализовани малигни субјект“ (US DoD, 2019). Такође

је Северну Кореју описао као „одметнуту државу” користећи терминологију која личи на униполарну еру, када су у наративима САД незападне спољне политике често описиване пежоративним терминима.

И Трампова и Бајденова администрација су потврдиле изазове које представља кинеска све већа војска и економско присуство у Индо-Пацифику. Убрзана војна модернизација Кине, посебно експанзија њене морнарице, изазвала је забринутост у погледу слободе пловидбе на кључним поморским путевима, што је приоритет за обе администрације. Ипак, свака администрација је приступила тим изазовима другачије: Трамп је нагласио војно одвраћање путем QUAD-а, док је Бајден промовисао мешавину дипломатског ангажмана и стратешког одвраћања, балансирајући између одлучности и сарадње.

QUAD је превазишао и Трампову и Бајденову администрацију, а у септембру 2024. године, његови лидери су објавили заједничку изјаву у којој потврђују своју посвећеност слободном и отвореном Индо-Пацифику (PM Office Australia, 2024). Овај самит је означио прекретницу, одражавајући боље стратешко усклађивање међу државама чланицама. Лидери су осудили поступке који прете регионалном миру и нагласили су сарадничке напоре у областима здравствене безбедности, инфраструктурног развоја, и климатске отпорности (PM Office Australia, 2024). Раније, у јулу 2024. године, министри спољних послова QUAD-а састали су се у Токију ради дискусије о текућим иницијативама и потврђивања своје посвећености унапређењу отпорности и напретка региона. Аустралија је најавила успостављање Центра за кабловско повезивање и отпорност, даље појачавајући фокус QUAD-а на регионалну инфраструктуру и безбедност (PM Office Australia, 2024).

Изневерена обећања Аустралији, пут Индије ка заштити од ризика, и уморан (повучен) Јапан - мотиви за учешће у QUAD-у

У међународним односима, државе често спроводе различите стратегије за одржавање или унапређење своје стратешке аутономије. Теорија реализма сугерише усаглашавање са најмоћнијим актером у циљу осигуравања безбедности, док либерализам наглашава идејне факторе, попут заједничких политичких вредности и институционалну сарадњу. Међутим, усаглашавање чланова QUAD-а превазилази ове традиционалне оквире, представљајући јединствену геополитичку стратегију фокусирану на обуздавање Кине. Ово такође поставља и питање да ли су одређени догађаји, попут рата у Украјини, подстакнути самом геополитиком као главном варијаблом (Dokmanović, 2024). Који фактори су натерали ове земље да пређу са опрезнијих стратегија ангажовања на оквир колективне безбедности? Аустралија, Индија и Јапан су подстакнути све већом забринутошћу због одлучног понашања Кине у индо-пацифичком региону. Успон Кине као војне и економске силе поставља значајне изазове за стабилност региона и постојећи поредак заснован на правилима (Korolev, 2023). Аустралија види

утицај Кине као директну претњу њеној националној безбедности и економским интересима, што ју је навело на промену са заштите од ризика ка јаснијем сврставању са Сједињеним Америчким Државама (Wei, 2022). Индија види територијалне амбиције и војну принуду Кине као директне претње, док је мотив Јапана укореењен у историјским проблемима и текућим територијалним споровима са Кином (Viјаа, 2021). Током Трампове прве администрације (2017-2021), спољна политика Аустралије је претрпела значајну анализу, посебно у погледу њене стратегије заштите од ризика између Сједињених Америчких Држава и Кине. Историјски, Аустралија је задржала деликатну равнотежу, подстичући снажне економске везе са Кином истовремено усаглашавајући своју безбедносну политику са САД (Lee, 2020). Међутим, Трампов председнички мандат је увео појачану неизвесност и нестабилност у међународне односе, приморавајући Канберу да преиспита свој приступ. Политика Трампове администрације под слоганом „Америка на првом месту” нагласила је националне интересе у односу на традиционалне савезе, и тако створила зебњу Аустралије у погледу поузданости посвећености САД (Chan, 2019). Та промена је подстакла лидере у Аустралији да размисле о изражењу сврставању са САД када управљају ризицима повезаним са растућим утицајем Кине у региону Индо-Пацифика. Погоршање односа између Аустралије и Кине током тог периода, који су обележили трговински спорови и дипломатске тензије, додатно су закомпликовали стратешку рачуницу Канбере (Fortier & Massie, 2023). Ангажовање Аустралије у QUAD-у делимично је представљало одговор на те геополитичке промене (Chan, 2019). QUAD је имао за циљ да унапреди регионалну безбедност и да буде противтежа наметљивости Кине (Eisentraut & Gaens, 2018). Међутим, учешће Аустралије је одражавало опрезан приступ, док је настојала да ојача везе са својим савезницима, такође је водила рачуна да одржава економске односе са Кином која је остала кључни трговински партнер. Приступ Трампове администрације међународној трговини донео је додатне компликације. Потенцијал за трговинске ратове и повећане тарифе под Трамповим вођством, изазвали су забринутост Аустралије у погледу њене економске стабилности. Као нација која у великој мери зависи од извоза Кини, посебно робе широке потрошње, Аустралија се суочила са двоструким изазовом да балансира између протекционизма САД и одржавања својих економских интереса (Chan, 2019). Било је неколико значајних академских расправа које заговарају да придруживање QUAD-у није било у националном интересу Аустралије (Raby, 2017). Учешће у QUAD-у се перципира као „кључни стуб аустралијске агенде за Индо-Пацифик”. Штавише, Трампов стил непредвидиве спољне политике изазвао је страховање у погледу дугорочних обавеза према савезима као што је AUKUS - трilaterални безбедносни пакт основан 2021. године - који је виђен као кључан за подстицање одбрамбених способности Аустралије од регионалних претњи (Siow, 2024).

Са друге стране, мотиви Индије за приступање Квадрилатералном безбедносном дијалогу укореењени су у мешавини стратешких императива чији је циљ супротстављање регионалном утицају Кине, побољшање поморске безбедности, унапређење економске и технолошке сарадње, подизање статуса Индије на глобалном нивоу, и пажљиво управљање сложеним регионалним односима.

Основни проблем Индије је да обезбеди противтежу наметљивости Кине у Индо-Пацифику, посебно узевши у обзир иницијативу „Појас и пут” и појачано поморско присуство, што изазива страх од стратешког окруживања. Сврставајући се са Сједињеним Америчким Државама и Аустралијом, Индија има за циљ успостављање стратешког противтега кинеском утицају и обезбеђивање стабилности у региону (Jaishankar, 2023). Обезбеђивање слободе пловидбе је такође од кључног значаја будући да се 95% трговине Индије ослања на пловне путеве (Jaishankar, 2023); QUAD пружа оквир за заштиту тих путева преко иницијатива као што је Партнерство за поморски надзор у Индо-Пацифику (Indo-Pacific Maritime Domain Awareness (IPMDA) partnership), које се бави изазовима попут незаконитог риболова и пиратства. Поред тога, QUAD Индији пружа приступ напредним технологијама у областима као што су вештачка интелигенција и биотехнологија, и тако јача технолошку базу Индије и допуњује националне напоре (Roy-Chaudhury & De Estrada, 2018). У економском погледу, Индо-пацифички економски оквир представља алтернативу трговини усмереној на Кину, омогућавајући Индији да развије различита партнерства и поспеши економску отпорност. Са геополитичког становишта, Индија посматра QUAD као платформу помоћу које ће унапредити свој положај у регионалним и глобалним пословима, при чему се позиционира као водећа сила посвећена поретку заснованом на правилима у региону Индо-Пацифика (Grossman, 2018). Важно је да приступ Индије QUAD-у рефлектује њену посвећеност стратешкој аутономији, што га разликује од савезништава усмерених на безбедност као што је AUKUS, дозвољавајући Индији да се бави питањима попут климатских промена, здравства и технологије без потпуног сврставања у неки војни пакт. Па ипак, Индија је суочена са изазовима у управљању њеним односом са Кином, будући да је она једини члан QUAD-а са спорном копненом границом према Кини, што захтева деликатно балансирање како би се избегла војна ескалација а истовремено показала њена посвећеност регионалној стабилности. У том смислу, учешће Индије у QUAD-у представља прагматичну стратегију која решава непосредне безбедносне проблеме са Кином а у исто време потпомаже њене аспирације да постане кључни актер у региону Индо-Пацифика.

Гросман (Grossman (2018)) тврди да је Индија најслабија карика у QUAD-у због њене непостојане посвећености циљевима групе, који су усмерени ка супротстављању утицају Кине у индо-пацифичком региону. Он истиче неколико индикатора амбивалентности Индије, укључујући њену невољност да се у потпуности ангажује у војним вежбама QUAD-а, као што је њено одбијање да Аустралија учествује у вежби „Малабар”, и њено оклевање да отворено критикује потезе Кине током Шангри-Ла дијалога одржаног током 2018. године (Grossman, 2018). Поред тога, Гросман (Grossman, 2018) напомиње да дипломатски потези Индије, попут њеног интензивног обновљеног ангажмана са Кином након самита у Вухану и њеног учешћа у Шангајској организацији за сарадњу, показују склоност Њу Делхија да даје приоритет билатералној стабилности са Кином у односу на кохезију QUAD-а. То се додатно компликује историјским несврставањем Индије и њеном потребом да избалансира економске и стратешке интересе са

Кином, што би на крају могло да доведе до изласка Индије из QUAD-а како би избегла сукобљавање са Кином.

Перцепција QUAD-а и AUKUS-а коју Индија има, заједно са њеним безбедносним односима са Сједињеним Америчким Државама, обликовани су њеним стратешким интересима и опрезним приступом међународним савезима. Док Индија умањује релевантност AUKUS-а у односу на QUAD, не може игнорисати импликације тог одбрамбеног пакта по регион, нарочито у супротстављању растућем утицају Кине (Miller, 2021). QUAD, који је иницијално замишљен да штити регионалне норме, еволуирао је у платформу за балансирање успона Кине, али се Индија прибојава његове формализације у анти-кинески савез, и даље преферирајући стратешку аутономију (Miller, 2021). Упркос забринутости због Кине, Индија оклева да се потпуно сврста са иницијативама под вођством САД због својих економских веза са Кином и зато што није рада да превише зависи од САД у области безбедности (Miller, 2021). Опрезност Индије потиче од историјских тензија и потребе за флексибилношћу у њеној спољној политици (Miller, 2021). Док је безбедносно партнерство између САД и Индије ојачало, посебно кроз споразуме у области одбране попут Меморандума о разумевању у вези са логистичком разменом (LEMOA) и COMCASA, Индија и даље испољава опрез у погледу ступања у обавезујуће безбедносне споразуме (Miller, 2021). AUKUS пакт, иако примарно фокусиран на војну сарадњу између САД, Аустралије и УК, наглашава дилему Индије у погледу балансирања између својих економских веза са Кином и њене потребе да се супротстави регионалним амбицијама Кине (Miller, 2021). Стратешка рачуница Индије укључује балансирање између њених сложених односа како са САД тако и са Кином, у циљу одржавања регионалне стабилности док истовремено чува своју дипломатску флексибилност и аутономију (Miller, 2021).

За разлику од непостојаних преференција Аустралије и Индије, између 2017. и 2021. године, односи Јапана са QUAD-ом су се интензивирали како је Токио усагласио своју спољну политику са циљевима Трампове администрације у Индо-Пацифику. Јапан је имао за циљ да осигура противтежа растућем утицају Кине, посебно зато што је Трампова стратегија „Слободан и отворен Индо-Пацифик” готово пресликавала циљеве Јапана за промовисање слободе пловидбе и поштовања међународног права. Јапан је сматрао QUAD кључним средством за унапређење безбедносне сарадње са земљама истомишљеницама и за економско супротстављање кинеској иницијативи „Појас и пут” (Ford, 2020, Lopez & Pelegrin, 2018). Јапански приступ чланству у QUAD-у такође одражава ширу стратегију заштите од ризика. Док је у оквиру QUAD-а сарађивао на пољима безбедности и економије, Јапан је избегавао директну конфронтацију са Кином одржавањем дипломатског и економског ангажмана. Овај приступ је омогућио Токију да се прилагоди поларизованом окружењу које је створила Трампова политика конфронтације, укључујући трговинске спорове и агресивнији став према Кини (Van der Hoeven, 2024). Тако је QUAD омогућио Јапану да управља својим стратешким интересима без угрожавања односа са Пекингом, чак и када су регионалне безбедносне тензије расле. Савез између САД и Јапана је и даље у седишту јапанског ангажовања у оквиру QUAD-а, где Трампова администрација

заговара колективну безбедност међу државама QUAD-а како би се супротставила регионалним амбицијама Кине. Међутим, Трампова политика под слоганом „Америка на првом месту” повремено је преоптерећивала тај савез. Критике јапанских финансијских доприноса војном присуству САД створило је неизвесност у погледу посвећености САД, подстичући Јапан да размотри проширење својих безбедносних партнерстава (Ford, 2020). Упркос овим изазовима, формални министарски састанци чланова QUAD током Трамповог мандата означили су напредак у координисању мера безбедности, укључујући поморску безбедност и иницијативе за борбу против тероризма. Продубљено ангажовање Јапана у QUAD-у има значајне импликације по његову регионалну стратегију будући да је развој QUAD-а под Трампом допринео све већим тензијама са Кином, јер је анти-кинески став те алијансе постао израженији. Неки академици тврде да Јапан има стратешке користи од оснажених веза са другим демократијама али мора наставити да опрезно балансира свој однос са Кином (Ford, 2020).

Стратешка неодређеност и будући безбедносни сценарији у Индо-Пацифику

Са победом Доналда Трампа на председничким изборима 2024. године од суштинског је значаја да се преиспитају напори његове претходне администрације у погледу обуздавања Кине, нарочито кроз оквир QUAD-а. QUAD илуструје и потенцијале и ограничења безбедносне архитектуре у Индо-Пацифику под вођством САД. Он окупља државе истомишљенице које деле забринутост због утицаја Кине, али делотворност платформе остаје ограничена економском међузависношћу и различитим приоритетима у погледу националне безбедности његових чланова. Стратешка неодређеност уочена међу члановима QUAD-а подвлачи сложености у индо-пацифичкој безбедносној архитектури и истиче изазове својствене напорима САД за контролу утицаја Кине. Иако је приступ тврде моћи Трампове администрације мобилисао моменталну безбедносну сарадњу, његов конфронтациони став је ризиковао да отуђи савезнике који вреднују стратешку аутономију. Супротно томе, Бајденов дипломатски и мултилатерални приступ, иако у већој мери уважава регионалне осетљивости, суочава се са својим недостацима, нарочито у одржавању јединственог става против Кине у светлу различитих економских и безбедносних интереса чланова QUAD.

Према Јусуфу Унџавали (Yusuf Unjhwala (2018)), мале су шансе да ће QUAD еволуирати у „Азијски НАТО” и то из неколико разлога. Пре свега, груписање подстичу земље које највише погађа успон Кине а које нису сигурне у дугорочну посвећеност Сједињених Америчких Држава том региону упркос њеном чланству у QUAD-у. Даље, чак и Јапан и Аустралија, који су споразумни савезници САД (Unjhwala, 2018) гаје резерве у погледу потпуног веровања у безбедносне гаранције САД. Аутор износи два додатна разлога зашто ревитализовани QUAD није могао бити трансформисан 2017. године у традиционалан војни савез. Прво, успостављање клаузуле у стилу члана 5 НАТО о узајамној одбрани чини се мало вероватним, будући да се Сједињене Америчке Државе све више сматрају непо-

узданим савезником (Unjhawala, 2018). Поред тога, ни једна од држава чланица QUAD вероватно се неће ангажовати у име друге; на пример, мало је вероватно да ће Јапан интервенисати како би пружио подршку Индији у случају конфликта са Кином, и обрнуто. Међутим, унапређена сарадња у областима попут снабдевања наоружањем, дељењем обавештајних података, дипломатских притисака и стратешког става и даље је могућа. Друго, Унџавала тврди да је (2018.) основни циљ QUAD-а био да задржи отворене и безбедне поморске саобраћајне путеве у Индо-Пацифику, чувајући инклузиван и перспективан регионални поредак, што не захтева војни оквир налик НАТО-у. Па ипак, Сједињене Америчке Државе, као светска најзначајнија сила, неопходне су за обезбеђивање делотворног поретка у том региону заснованог на правилима. Остале чланице QUAD-а, појединачно или заједно, немају капацитет да обликују динамику у Индо-Пацифику без ангажовања САД.

На основу тренутне геополитичке ситуације, најновија дешавања сугеришу три потенцијална сценарија. Један такав сценарио предвиђа померање равнотеже моћи, где се међународни систем креће ка облику триполарности, са Сједињеним Америчким Државама и Кином као примарним глобалним силама, док Руска Федерација, упркос својим економским и војним ограничењима, и даље игра значајну улогу у обликовању регионалне безбедносне динамике. Док Русији недостаје финансијска полуга и дугорочни развојни потенцијал Кине, њена стратешка позиција, војне способности и утицај у кључним регионима попут источне Европе, Арктика и делова Блиског истока осигуравају њену улогу важног актера. Таква конфигурација би довела до тога да Кина консолидује своју доминацију над периферијом Евроазије, као што Митић сугерише (Mitić (2022)). Тај аутор тврди да Кина рекалибрира своју дипломатску стратегију, која ће обухватити њен растући глобални утицај задржавајући њено основно начело немешања (Mitić, 2022). Истовремено, Сједињене Америчке Државе би задржале утицај у Индо-Пацифику, а Русија би контролисала Хартленд - што би се поклопило са Спајкмановом (Spykman) теоријом о Хартленду. Међутим, мера у којој Русија може задржати своју позицију кључне силе остаје предмет спорења, посебно у светлу тренутног конфликта у Украјини. У овом променљивом контексту, улога QUAD-а као безбедносног актера у Индо-Пацифику може постати све важнија (Madan, 2022).

Још један могући разлог индо-пацифичке регионалне стабилности била би *кохерентна стратегија САД* за одржавање „тврде“ униполарности коју су поседовале на почетку XXI века. Та јединственост је очигледна у одлучности Сједињених Америчких Држава да наметну хегемонију и напорима да се „приближе“ географском домету Кине и Јужнокинеском мору. Проблем представља све већа војна одлучност Народне Републике Кине и никада раније виђена спремност да брани декларисане интересе на Тајвану, као и у другим областима као што је Малајско море (Малачка дилема). Последњи могући одговор на тренутна дешавања у индо-пацифичком региону може се одиграти кроз *Очајнички одговор Запада*. Према овом алтернативном аргументу, Запад, под вођством Сједињених Америчких Држава, биће једноставно неспособан да осмисли одговарајућу стратегију за надолazeће безбедносне промене у источној Азији. Постоји потпу-

но одсуство стратешког планирања и „недостатак оптимизма“ на Западу када је у питању непредвиђен такмац у систему међународних односа. Проблем је аморфна и недефинисана подела примарних актера у међународном систему, што може довести до колапса система и домино ефекта.

Будућа путања QUAD-а биће обликована како се буду развијали ови сценарији. Да ли ће QUAD постати кохезивнији, стратешки савез или платформа за регионалну сарадњу зависиће од начина на који се креће кроз сложен геополитички терен. Способност САД да балансирају између тврде моћи и мултилатералне дипломатије, паралелно са стратешким интересима њихових партнера, биће кључна за утврђивање делотворности QUAD-а као противтеже Кини. Његов будући успех зависи од његове прилагодљивости, како у погледу успона Кине тако у погледу задржавања одрживог, инклузивног приступа регионалној безбедности која излази у сусрет различитим интересима држава чланица. Прва предвиђа триполарни свет, где САД, Кина и Русија обликују глобалну динамику, а улога QUAD-а ће се више фокусирати на регионалну безбедност усред сложеног геополитичког надметања. Други сценарио истиче униполарни Индо-Пацифик којим руководе САД, где QUAD пружа подршку доминацији САД али ризикује да отуђи чланице које желе стратешку аутономију. Трећи сценарио сугерише сломљен одговор Запада, где се QUAD може борити да одржи кохерентност и делотворност ако САД и њихове савезнице не успеју да се усагласе о јасној стратегији. На крају, успех QUAD-а ће зависити од његове прилагодљивости овој променљивој динамици и различитим интересима његових чланица.

Нова шанса за Доналда Трампа? Перспективе политике обуздавања у односима САД и Кине

Када се анализира ревитализација Квадрилатералног безбедносног дијалога и развој индо-пацифичке безбедносне сцене у ширем контексту геополитичког надметања између САД и Кине, ова студија је истакла кључну промену у регионалним савезима, безбедносној динамици и манифестовању утицаја Америке. Анализирајући политику и стратешке оквире које је усвојила прва Трампова администрација као и мотиве три партнера САД да се придруже Квадрилатералном дијалогу, постаје јасно да иако су САД доследно давале приоритет мерама за обуздавање и пружање противтеже Кини, свака администрација је овим циљевима приступила путем различитих методологија обликованих различитим нагласком на војном савезништву, економској отпорности, идеолошком уоквиривању и изградњи коалиције. Последишно томе, индо-пацифичка сцена се трансформисала у сложену арену различитих партнерстава и изнијансираних стратешких ставова који одражавају не само развој става САД према Кини већ и различите стратешке калкулације држава чланица QUAD-а усред мултиполарног светског поретка, због чега ће квази савези опстати у овом региону (Kliem, 2020).

Поновно јављање QUAD-а током прве Трампове администрације карактерисао је насилан, готово унилатералан приступ, дајући приоритет тврдој моћи

и директном надметању са Кином. Трампов приступ је дефинисан његовом агресивном реториком, јасном посвећеношћу традиционалним војним савезима и покушају да међу савезницама подстакне економско одвајање од Кине. Опис Кине од стране те администрације као ауторитарне претње како интересима САД и регионалној стабилности, пружила је уверљиву базу за интензивирање активности и вежби QUAD-а. Анализа која је дата у овом раду показала је да појам „слободног и отвореног Индо-Пацифика” ког Трамп промовише - служио као идеолошка противтежа економској доминацији и стратешким амбицијама Кине, посебно у погледу иницијативе „Појас и пут” и све већег војног утицаја Кине у Јужнокинеском мору. Подстичући заједничке војне вежбе, попут вежби „Малабар” и успостављајући оквир интероперабилности као што је Споразум о компатибилности комуникација и безбедности са Индијом, Трампова администрација је положила темељ за унапређену сарадњу у оквиру QUAD-а, што је тај савез позиционирало као штит против успона Кине.

Међутим, Трампова политика конфронтације и економске изолације произвела је и јаче стране и ограничења оквира QUAD-а. Иако је војна сарадња интензивирана, тежиште на економском одвајању од Кине није једногласно прихваћено међу чланицама QUAD-а, што одражава њихову узајамну зависност са Пекингом. На пример, Индија и Јапан, иако зазиру од кинеских регионалних амбиција, и даље одржавају снажне економске везе са Кином, наглашавајући своју невољност да одобре агресивну стратегију одвајања. Слично томе, одлука Аустралије да појача своје трговинске везе са Кином, упркос повременим дипломатским тензијама, истиче сложености својствене савезу QUAD. Стога, иако је Трампова администрација успешно позиционирала QUAD као централни стуб њене индо-пацифичке стратегије, њеним конфронтационим ставом и тежиштем на економском одвајању ризиковала је да отуђи кључне партнере који су били неради да угрозе своју економску стабилност ради идеолошких и безбедносних обавеза.

Супротно томе, под Бајденом, стратегија САД је наглашавала мултилатерализам, користећи и QUAD и AUKUS савез као противтежу утицају Кине са слојевитом безбедносном структуром. Бајден је проширио тежиште ван војних циљева како би обухватило сарадњу у области климатских промена, здравства и технологије, што се подудара са економским и дипломатским потребама држава чланица. AUKUS са својим тежиштем на напредним одбрамбеним технологијама за Аустралију, допуњује шире, невојне иницијативе QUAD-а. Бајденова политика поштује економске везе чланица QUAD-а са Кином, дајући приоритет отпорности над одвајањем ради изградње одрживог безбедносног и економског оквира. Ворен и Хант (Warren and Hunt (2024)) сматрају да би повратак Доналда Трампа на место Председника САД могао да дестабилизује нови индо-пацифички безбедносни оквир а посебно иницијативе QUAD и AUKUS. Они напомињу да је Трампов први мандат био обележен недоследношћу спољне политике и омаловажавајућим ставом према мултилатерализму, што је онемогућило кохезивне савезе. Они сугеришу да други Трампов мандат може на сличан начин ометати технолошку и поморску безбедносну сарадњу у оквиру QUAD-а и програм AUKUS-а за нуклеарне подморнице, при чему оба захтевају постојану посвеће-

ност САД. Ворен и Хант тврде да ће земљама Индо-Пацифика бити потребно да појачају отпорност својих савеза од неизвесног вођства САД (Warren & Hunt, 2024).

Ван дер Хувен (Van der Hoeven (2024)) на сличан начин расправља о изазовима које Трампов повратак може поставити пред QUAD, фокусирајући се на потенцијално напрезање односа између САД и Аустралије у оквиру савеза. Ван дер Хувен сматра да Трампове једностране тенденције могу ослабити кохезију QUAD-а, јер Трамп може дати примат трговинским циљевима између САД и Кине над регионалном безбедношћу. Поред тога, Ван дер Хувен упозорава да смањење подршка САД може спутати стратешко напредовање QUAD-а, остављајући државама чланицама да преиспитају своју посвећеност или да траже алтернативна безбедносна партнерства ради обезбеђивања противтеже утицају Кине у Индо-Пацифику (van der Hoeven, 2024).

Закључак

Ревитализација QUAD-а током прве Трампове администрације означила је значајну промену спољне политике САД према Индо-Пацифику, посебно у контексту геополитичког надметања између САД и Кине. Ова студија је показала да, упркос напорима да се QUAD консолидује као безбедносни оквир, његов утицај остаје ограничен различитим стратешким приоритетима његових држава чланица. Док је прва Трампова администрација спроводила политику конфронтације у циљу обуздавања утицаја Кине, чланице QUAD-а су показале различите степене посвећености, обликоване њиховим појединачним економским и безбедносним интересима. Један од кључних налаза ове студије јесте да је визија QUAD-а коју су САД имале током Трамповог првог мандата у великој мери била вођена тврдокорном стратегијом обуздавања налик геополитици из доба Хладног рата. Овај приступ је настојао да успостави QUAD као противтежу војној и економској експанзији Кине, међутим, невољност држава чланица да у потпуности пригрле овај оквир, ограничила је његову делотворност. Дубоке економске везе Аустралије са Кином, стратегија заштите од ризика Индије и пажљиво дипломатско балансирање Јапана одражавају изазове сврставања чланица QUAD-а у оквиру јединственог стратешког оквира. Последично, док је QUAD служио као механизам за безбедносну сарадњу и слање дипломатских сигнала, још увек није прерастао у формални војни савез налик НАТО-у. Још један важан закључак јесте да је приступ Трампове администрације наглашавао краткорочне војне и економске противмере пре него кохезивну дугорочну стратегију за Индо-Пацифик. Иницијативе као што су преименовање Пацифичке команде у Индо-Пацифичку команду, и повећан број војних вежби истакли су да администрација даје примат безбедности над дипломатским и економским мултилатерализмом. Међутим, ограничена институционализација QUAD-а учинила га је рањивим на промене политичког руководства, што је доказано разликама у приступу између Трампове и Бајденове администрације.

Штавише, ова студија је нагласила улогу стратешке неодређености у оквиру QUAD. Одсуство формалног споразума омогућава чланицама да се баве сарадњом по конкретним питањима истовремено задржавајући флексибилност у својим ширим спољним политикама. Међутим, ова неодређеност такође слаби способност тог савеза да функционише као уверљив фактор одвраћања против растуће регионалне одлучности Кине. Студија закључује да ће на крају делотворност QUAD-а зависити од његове способности да балансира између економске зависности његових чланица од Кине и истовременог одржавања поуздане безбедносне посвећености.

Узевши у обзир променљиву природу индо-пацифичке безбедносне динамике, из ове студије се јавља неколико поља за будућа истраживања укључујући компаративну анализу QUAD-а са другим регионалним безбедносним оквирима, утицај поновног избора Трампа 2024. године, економску међузависност, војну и технолошку сарадњу, регионалну перцепцију QUAD-а и контрастратегије Кине. Ова студија је потврдила да је ревитализација QUAD-а под Трамповом првом администрацијом представљала значајан па ипак непотпун напор да се обезбеди противтежа успону Кине. Његова дугорочна одрживост као безбедносног оквира зависиће од његове способности да измири стратешке приоритете држава чланица и да се адаптира на променљиву геополитичку стварност. Будућа истраживања би требало да анализирају промену улоге QUAD-а у оквиру шире индо-пацифичке безбедносне архитектуре и импликације по регионалну стабилност.

Литература:

- [1] Australian MFA. (2024). The Quad. Preuzeto 11. oktobra 2024. godine sa: <https://www.dfat.gov.au/international-relations/regional-architecture/quad>.
- [2] Cannon, B. J., & Rossiter, A. (2022). Locating the Quad: informality, institutional flexibility, and future alignment in the Indo-Pacific. *International Politics*, 13(2), 1-22.
- [3] Chan, L. (2019). Australia's Strategic Hedging in the Indo-Pacific: A 'Third Way' Beyond Either China or the US. *Australia-China Relations Institute Policy Paper*.
- [4] Ciorciari, J., & Haacke, J. (2019). Hedging in international relations: an introduction. *International Relations of the Asia-Pacific*, 19(1), 367-374.
- [5] Kuus, M. (2024). Ko upravlja istočnom Evropom, upravlja svetom – da li je geopolitika objašnjenje rata u Ukrajini? *Vojno delo*, 72(1), 56-72.
- [6] Eisentraut, S., & Gaens, B. (2018). The US-Japan, India, Australia Quadrilateral Security Dialogue. Indo-Pacific Alignment or Foam in the Ocean? FIIA Breifing Paper 239. Finnish Institute of International Affairs.
- [7] Chan, L. (2020). The Trump administration and the "Free and Open Indo-Pacific". Bookings. Preuzeto 6. oktobra 2024. godine sa: <https://www.brookings.edu/articles/the-trump-administration-and-the-free-and-open-indo-pacific>.
- [8] Fortier, M., & Massie, J. (2023). Strategic hedgers? Australia and Canada's defence adaptation to the global power transition. *International Journal*, 78(3), 463-478.

- [9] Grossman, D. (2018). India is the weakest link in the Quad. Foreign Policy. Preuzeto 15. oktobra 2024. sa: <https://foreignpolicy.com/2018/07/23/india-is-the-weakest-link-in-the-quad>.
- [10] Grossman, D. (2023). India, the Quad, and the Liberal International Order. In: Y. Hosoya, H. Kundnani (Eds.), *The Transformation of the Liberal International Order: Evolutions and Limitations* (pp. 75-81). Singapore: Springer Nature Singapore.
- [11] Kliem, F. (2020). Why quasi-alliances will persist in the Indo-Pacific? The fall and rise of the quad. *Journal of Asian Security and International Affairs*, 7(3), 271-304.
- [12] Korolev, A. (2023). Transition from hedging to balancing in Australia's China policy: theoretical and empirical explorations. *Australian Journal of International Affairs*, 77(5), 548-568.
- [13] Lee, L. (2020). *Assessing the Quad: Prospects and Limitations of Quadrilateral cooperation for advancing Australia's Interests*. Lowy Institute for International Policy.
- [14] Li, A. (2017). China Facing the Trump Presidency. Opportunities for Global Power Projection?. *China Perspectives*, 17(2), 69-73.
- [15] Lopez, V. L., & Pelegrin, A. (2018). Hedging against China: Japanese strategy towards a rising power. *Asian Security*, 14(2), 193-211.
- [16] Madan, T. (2022). The Quad as a security actor. *Asia Policy*, 17(4), 49-56.
- [17] Medcalf, R. (2020). *Indo-Pacific Empire: china, america and the contest for the world's pivotal region*. Manchester University Press.
- [18] Medeiros, E. (2005). Strategic hedging and the future of Asia-Pacific stability. *Washington Quarterly*, 29(1), 145-167.
- [19] Miller, Manjari. (2021). "The Quad, AUKUS, and India's Dilemmas", Council on Foreign Relations, October 13, 2021.
- [20] Mitić, A. (2022). Stav NR Kine o Kosovu i Metohiji u kontekstu odbrane međunarodnog prava i širenja interesnih granica. *Vojno delo*, 74(2), 17-31.
- [21] PM Office Australia. (2024). Joint statement from the leaders of Australia, India, Japan, and the United States. Preuzeto 3. oktobra 2024. sa: <https://www.pm.gov.au/media/joint-statement-leaders-australia-india-japan-and-united-states>.
- [22] Raby, Geoff. (2017). Why joining the Quad is not in Australia's national interest. Preuzeto 8. oktobra 2024. sa: <https://www.afr.com/opinion/riding-a-quad-bike-away-from-our-national-interest-20171106-gzfi2n>.
- [23] Roy-Chaudhury, R., & de Estrada, K. S. (2018). India, the Indo-Pacific and the Quad. *Survival*, 60(3), 181-194.
- [24] Siow, M. (2024). Trump's return sparks anxiety in Australia's defence community over Aukus submarine deal. SCMP. Preuzeto 4. oktobra 2024. sa: <https://www.scmp.com/week-asia/politics/article/3286598/trumps-return-sparks-anxiety-australias-defence-community-over-aukus-submarine-deal>.
- [25] U.S. Department of Defense. (2019). *Indo-Pacific strategy report: Preparedness, partnerships, and promoting a networked region*. US Department of Defence.
- [26] Unjhwala, Y. (2018). Quad needs both economic & military plan for Indo-Pacific. The Economic Times. Preuzeto 7. oktobra 2024. sa: <https://economictimes>.

indiatimes.com/news/defence/quad-needs-both-economic-military-plan-for-indo-pacific/articleshow/63049831.cms?from=mdr.

[27] Van der Hoeven, L. (2024). Trump's Second Term and the Future of the Quad. Preuzeto 10. oktobra 2024. sa: <https://thedi diplomat.com/2024/11/trumps-second-term-and-the-future-of-the-quad>.

[28] Vijaya, P. (2021). Australia's Role in the Quad and Its Crumbling Ties with China. *Journal of Indo-Pacific Affairs*, 4(9), 136-144.

[29] Warren, A., & Hunt, C. T. (2024). What a Trump return might mean for AUKUS and the Quad. Lowy Institute. Preuzeto 15. oktobra 2024. sa: <https://www.lowyinstitute.org/the-interpreter/what-trump-return-might-mean-aukus-quad>.

[30] Wei, Z. (2022). The evolution of the 'QUAD': driving forces, impacts, and prospects. *China International Strategy Review*, 4(2), 288-304.

[31] Wei, Z. (2024). The Evolution of the 'QUAD'. *Horizons: Journal of International Relations and Sustainable Development*, 25(1), 82-99.

[32] Zarrar, H., & Gichki, A. (2022). QUAD to AUKUS: Implications for the Region and Beyond. *Strategic Thought*, 4(1), 119-135.

Р е з и м е

Ревитализација QUAD-а током прве Трампове администрације означила је значајну промену спољне политике САД према Кини и ширем индо-пацифичком региону. Под Председником Трампом, САД су усвојиле одлучнији став према Кини сматрајући је директном претњом како националним интересима тако регионалној стабилности. Ова рекалибрација је позиционирала QUAD - који обухвата Сједињене Америчке Државе, Аустралију, Индију и Јапан - као кључну компоненту стратегије САД за обезбеђивање противтеже растућем утицају Кине у том региону. QUAD, иницијално осмишљен након цунамија у Индијском океану 2004. године, достигао је замах 2007. године пре него што су његове активности суспендоване услед забринутости због реакција Кине. Његово оживљавање 2017. године, подстакнуто заједничком забринутошћу због јачања Кине, означио је промену ка боље структурираном форуму који се развијао кроз редовне министарске састанке, а од 2021. године самите на нивоу државних лидера.

QUAD делује без формалног споразума, омогућавајући флексибилност за бављење широким опсегом питања попут поморске безбедности, климатских промена, нових технологија и инфраструктурног развоја док се у исто време одржава стратешка неодређеност како би се избегло отворено непријатељство према Кини. Овај неформални оквир омогућава свакој држави чланици да пружи свој посебан допринос: САД пружају војно вођство, Јапан нуди економске и технолошке ресурсе, Аустралија доноси свој дипломатски утицај а Индија доприноси својом економском и војном снагом, нарочито у Индијском океану. Упркос тим доприносима, управљање дивергентним приоритетима и задржавање релевантности и даље представљају изазов у светлу растућег утицаја Кине.

Приступ Трампове администрације Индо-Пацифику карактерисало је тежиште на супротстављању кинеском војном и економском успону, посебно кроз иницијативе попут „Blue Dot Network (Мрежа плаве тачке)”, која је понудила алтернативу кинеској иницијативи „Појас и пут”. Та администрација је такође наглашавала војно одвраћање путем QUAD-а, заједно са заједничким вежбама и ојачаним одбрамбеним везама, нарочито са Индијом. Ти потези су редефинисали QUAD као стуб стратегије САД за вршење утицаја и одржавање регионалне стабилности.

Иако је конфронтациони став Трампове администрације настојао да ојача савезе САД, такође је изазвао забринутост, посебно у Аустралији и Индији, у вези са њиховом стратешком аутономијом и економским интересима. Током Трампове ере, Аустралија, која је кроз читаву своју историју балансирала између безбедносних веза са САД и економских односа са Кином, нашла се у ситуацији у којој мора да успоставља равнотежу у ситуацији повишених тензија. Индија, мотивисана својом забринутошћу због територијалних амбиција Кине и њене војне експанзије, настојала је да пружи противтежу кинеском утицају у региону и да унапреди свој сопствени статус на глобалном нивоу. Упркос тим мотивима, посвећеност Индије QUAD-у и даље је обележена стратешком амбивалентношћу, балансирањем између безбедносне сарадње и жеље за већом аутономијом.

Еволуција QUAD-а, нарочито за време Трампове администрације, одражава шире геополитичке промене у Индо-Пацифику како државе чланице прилагођавају своје стратегије у одговор на растућу моћ Кине. Па ипак, како су и Трампова и Бајденова администрација потврдиле, одржавање јединства унутар QUAD-а представља значајан изазов услед различитих економских и безбедносних приоритета. Будућа путања те групе остаје неизвесна, при чему неки академици сугеришу да је мало вероватно да ће QUAD израсти у формални војни савез сличан НАТО-у због оклевања његових држава чланица да се потпуно обавезу на узајамну одбрану, као и забринутости у вези са дугорочном посвећеношћу САД том региону. Упркос тим изазовима QUAD остаје кључан стратешки форум у региону Индо-Пацифика, представљајући колективан одговор успону Кине истовремено балансирајући у условима сложене динамике политике регионалних сила.

Кључне речи: *САД, Доналд Трамп, Кина, КВАД, Индо-Пацифик, мултиполарност, триполарност, Аустралија, Индија, Јапан.*

QUAD AND THE INDO-PACIFIC SECURITY LANDSCAPE IN THE US-CHINA GEOPOLITICAL COMPETITION DURING THE FIRST TRUMP'S ADMINISTRATION*

Nenad Z. Stekić¹

Достављен: 30.11.2024.

Језик рада: Српски

Кориговано: 21.12.2024. и 27.03.2025.

Тип рада: Оригинални научни рад

Прихваћен: 24.04.2025.

DOI број: 10.5937/vojdela2501007S

This paper examines the behavior of US military allies – Australia, India, and Japan – tasked with „containing“ China through the Quadrilateral Security Dialogue (QUAD). The study demonstrates how shifting interdependencies influence regional perceptions of US-led security initiatives and foster independent security relationships. Despite the US's Cold War-style containment efforts, QUAD members are reluctant to fully embrace the US's hard power strategy. Such a reluctance stems from multivector fears of both the US and China challenging their hegemony. The study argues that the US exploits post-truth myths and illogical arguments to rally support against China, such as framing China as a “malign” threat to regional security. The re-election of Donald Trump in 2024 has heightened interest in the Indo-Pacific and QUAD dynamics, with intensified US commitments in the region. Exploring three potential security scenarios – new balance of power, a cohesive US Indo-Pacific strategy, and a desperate Western response – this paper sheds a light on potential developments in the region.

Keywords: *USA, Donald J. Trump, China, QUAD, Indo-Pacific, multipolarity, tripolarity, Australia, India, Japan.*

* This research was supported by the Science Fund of the Republic of Serbia through the programme PRISMA, *Contributing to Modern Partnerships: Assessments of Sino-EU-Serbian Relations – COMPASS Project*, Grant No. 7294, www.serbiacompass.com

¹ Institute of International Politics and Economics, Belgrade, Republic of Serbia, E-mail: nenad.stekic@diplomacy.bg.ac.rs, <https://orcid.org/0000-0001-9066-0480>.

An increased interest in the Indo-Pacific and Cold War – like China containment

This study addresses a key question posed by recent scholarship: why, despite its re-establishment, has the Quadrilateral Security Dialogue (herewith QUAD or Quad) cooperation depth and impact remained constrained? This debate has been further invigorated by the formation of AUKUS in 2021, a newer security pact between Australia, the UK and the US, raising questions about its role as a potentially more assertive alternative to QUAD (Zarrar and Gichki, 2022). For the US allies who support the Indo-Pacific strategy, AUKUS has introduced complexities, as these allies remain cautious about fully endorsing a hardline stance against China. This manuscript proposes that Trump's first mandate's Indo-Pacific policy was a reactive, ad hoc response to perceived threats, rather than a cohesive and strategic plan. Thus, the analysis explores the revival of the QUAD and the Indo-Pacific concept under Trump's first presidency, identifying the underlying factors shaping US and regional partners' strategies. Through analyzing the QUAD's evolution since its 2017 resurgence, the study evaluates the gains and limitations of the US balancing strategy toward China in the Indo-Pacific.

The election of Donald Trump in 2016 marked a significant shift in global politics, particularly with regard to the US-China relationship. Trump's administration adopted a far more assertive stance toward China, contrasting with prior approaches (Medcalf, 2020). This shift was underscored by strategic security measures and policies, drawing the attention of scholars to the implications of this hardline approach. Once in office, Trump pursued a forceful Asia-Pacific agenda, prioritizing China as a central geopolitical concern (Li, 2017). Mirroring the bipolar competition between the US and the Soviet Union, the administration engaged in a strategy reminiscent of Cold War-era containment, casting China as an emerging adversary from the Far East. However, this approach – aimed at counterbalancing China's influence – faces substantial challenges amid shifting geopolitical realities. The Quadrilateral Security Dialogue, encompassing the USA, Australia, Japan, and India, emerged as a critical instrument in this strategy, revived under Trump's first term to counterbalance China's regional power, especially in security affairs.

The study covers Trump's first presidential term commencing January 2017 to January 2021, during which the QUAD re-emerged as a pivotal regional framework. The structure of this article is as follows: first, author analyzes the QUAD as an „innovative“ military alignment in modern international relations, interpreting it as a strategic response to security concerns in the Indo-Pacific. This section evaluates Trump's first Indo-Pacific strategy. Next, the focus moves on Australia, India, and Japan, examining each country's unique role in the QUAD. Their relative geographic proximity, economic interdependencies, and security ties with both the USA and China place them in complex positions as they navigate pressures to balance against China while maintaining critical relationships with Beijing. Lastly, author discusses three potential scenarios for the region of Indo-Pacific in the next several years.

Revitalization of QUAD – a pivotal issue of Trump's Indo-Pacific policy?

The first significant revival of the QUAD occurred during the Trump administration, which adopted a more assertive stance towards China. Unlike previous US policies that balanced engagement with competition, Trump's approach marked a clear shift towards viewing China as a direct threat to U.S. national interests and Indo-Pacific stability (US DoD, 2019). This recalibration positioned the QUAD as a cornerstone of the US strategy to counterbalance China's influence. QUAD can be defined as a strategic forum comprising four nations: the United States, Australia, India, and Japan (Wei, 2024). This informal alliance has emerged as a significant geopolitical arrangement in the Indo-Pacific region, aimed at promoting a free, open, and inclusive Indo-Pacific (Madan, 2022).

The Quad's origins can be traced back to the 2004 Indian Ocean tsunami, when the four nations coordinated their relief efforts (Jaishankar, 2023). However, it was not until 2007 that the Quad held its first informal meeting, largely driven by Japanese Prime Minister Shinzo Abe's vision of an „Arc of Freedom and Prosperity“ (Cannon & Rossiter, 2022). Despite this initial momentum, the Quad's activities were suspended in 2008 due to various factors, including concerns about China's reactions (Cannon & Rossiter, 2022). The Quad was revived in 2017 amidst growing concerns about China's assertive behavior in the region. Since then, it has gradually evolved from a loose grouping to a more structured forum, with ministerial-level meetings and, as of 2021, leader-level summits. The Quad's revival reflects a shared recognition among its members of the need for a more proactive approach to regional challenges, particularly those posed by China's rising influence.

Unlike traditional alliances such as NATO, the Quad operates without a formal treaty, centralized bureaucracy, or binding commitments. This flexibility enables the Quad to adapt its agenda to a wide range of issues – including maritime security, emerging technologies, climate change, cyber security, infrastructure development, and COVID-19 vaccine distribution – while maintaining strategic ambiguity and reducing concerns about overtly antagonizing China (Li, 2017). All three key US allies within the QUAD are, to varying degrees, dependent on the influence of the political West. Despite this, they, particularly India, exhibit a hedging strategy that involves balancing between their primary partners, resembling the theoretical postulates of hedging (Medeiros, 2005). This approach is particularly notable in the context of foreign policy insurance, as these states seek to maximize their security options without firmly aligning with a single power. Ciorciari and Haacke (2019) argue that hedging is distinct from „obtaining insurance“. While insurance is structured to activate under specific conditions, similar to formal military alliances, hedging focuses on managing risks associated with potential threats. Protective measures associated with hedging do not involve firm security guarantees, offering flexibility in addressing emerging risks. When direct

threats arise, states must either confront or accommodate the threat source, a choice distinct from maintaining flexible options for future risks (Ciorciari & Haacke, 2019).

Given the lack of a formalized agreement, each Quad member contributes unique strengths: the U.S. provides strategic leadership and military capacity, Japan offers economic resources and technology, Australia adds diplomatic leverage, and India brings both economic and military power with its critical position in the Indian Ocean (Wei, 2024). However, balancing these diverse priorities poses challenges, especially in managing relations with China and proving the Quad's relevance to regional partners hesitant to choose sides between the U.S. and China.

The US renaming its Asia Pacific Command to Indo-Pacific Command in 2018 underscored a strategic focus on countering China's expanding influence, which U.S. defense reports continue to highlight as a major security concern. These factors suggest that U.S. policy in the region functions as a form of „security theater“, symbolically addressing China's rise while maintaining regional influence (Li, 2017). Under Trump, the QUAD evolved into a strategic coalition emphasizing a „free and open Indo-Pacific“, with extensive joint exercises like Malabar and strengthened defense ties, particularly with India through agreements such as the Communications Compatibility and Security Agreement (COMCASA). These moves underscored a unified stance against China's assertiveness.

Economically, the Trump administration pursued decoupling from Chinese supply chains, initiating the US-China trade war and promoting alternatives like the Blue Dot Network to counter Beijing's Belt and Road Initiative. Trump's framing of China as an authoritarian threat to democratic values intensified ideological tensions, aligning QUAD efforts with broader U.S. strategic interests (Wei, 2024). This confrontational approach redefined the QUAD as a critical pillar in maintaining regional stability and asserting U.S. influence in the Indo-Pacific.

In 2019, the US Department of Defense issued the *Indo-Pacific Strategy Report: Preparedness, Partnerships, and Promoting a Networked Region*, emphasizing the U.S.'s historical ties to the region and aligning with the diplomatic vision for a Free and Open Indo-Pacific (US DoD, 2019). The report identified China as a revisionist power and Russia as a „revitalized malign actor“ (US DoD, 2019). It also described North Korea as a „rogue state“, using terminology reminiscent of the unipolar era, when US narratives often framed non-Western foreign policies in pejorative terms.

Both the Trump and Biden administrations have acknowledged the challenges posed by China's expanding military and economic presence in the Indo-Pacific. China's accelerated military modernization, particularly its naval expansion, has raised concerns over freedom of navigation in key maritime routes, a priority for both administrations. However, each administration has approached this challenge differently: Trump emphasized military deterrence through the QUAD, while Biden has promoted a mix of diplomatic engagement and strategic deterrence, balancing assertiveness with cooperation.

The QUAD transcended both Trump and Biden's administration, and in September 2024, its leaders issued a joint statement reaffirming their commitment to a free and open Indo-Pacific (PM Office Australia, 2024). This summit marked a significant milestone, reflecting enhanced strategic alignment among member nations. The leaders condemned actions threatening regional peace and highlighted collaborative efforts in health security, infrastructure development, and climate resilience (PM Office Australia, 2024). Earlier, in July 2024, QUAD Foreign Ministers convened in Tokyo to discuss ongoing initiatives and reaffirm their commitment to enhancing regional resilience and prosperity. Australia announced the establishment of the Cable Connectivity and Resilience Centre, further strengthening the Quad's focus on regional infrastructure and security (PM Office Australia, 2024).

Betrayed promises for Australia, Indian hedging journey, and (re)tired Japan – motives for participation in QUAD

In international relations, states often pursue diverse strategies to maintain or enhance their strategic autonomy. Realist theory suggests aligning with the most powerful actor to ensure security, while liberalism emphasizes ideational factors, such as shared political values and institutional cooperation. However, the alignment of Quad members goes beyond these traditional frameworks, representing a unique geopolitical strategy focused on containing China. This also raises the question of whether certain events, such as the war in Ukraine, are driven by geopolitics itself as a main variable, as some authors suggest (Dokmanović, 2024). What factors drove these countries to shift from more cautious engagement strategies to a collective security framework? Australia, India, and Japan are driven by growing concerns over China's assertive behavior in the Indo-Pacific region. China's rise as a military and economic power presents significant challenges to regional stability and the existing rules-based order (Korolev, 2023). Australia views China's influence as a direct threat to its national security and economic interests, prompting a shift from hedging to a clearer alignment with the United States (Wei, 2022). India perceives China's territorial ambitions and military coercion as immediate threats, while Japan's motivation is rooted in historical grievances and ongoing territorial disputes with China (Vijaya, 2021). During the Trump first administration (2017-2021), Australia's foreign policy underwent significant scrutiny, particularly regarding its hedging strategy between the United States and China. Historically, Australia maintained a delicate balance, fostering strong economic ties with China while aligning its security policies with the USA (Lee, 2020). However, the Trump presidency introduced heightened uncertainty and volatility in international relations, compelling Canberra to reassess its approach. The Trump administration's „America First“ policy emphasized national interests over traditional alliances, creating apprehension in Australia about the reliability of US commitments (Chan, 2019).

This shift prompted Australian leaders to contemplate a more pronounced alignment with the U.S. while managing the risks associated with China's growing influence in the Indo-Pacific region. The deterioration of Australia-China relations during this period, marked by trade disputes and diplomatic tensions, further complicated Canberra's strategic calculus (Fortier & Massie, 2023). Australia's engagement in the Quad was partly a response to these geopolitical shifts (Chan, 2019). The Quad aimed to enhance regional security and counterbalance China's assertiveness (Eisentraut & Gaens, 2018). However, Australia's participation reflected a cautious approach; while it sought to strengthen ties with its allies, it was also mindful of maintaining economic relations with China, which remained a crucial trading partner. The Trump administration's approach to international trade introduced additional complexities. The potential for trade wars and increased tariffs under Trump's leadership raised concerns about Australia's economic stability. As a nation heavily reliant on exports, particularly commodities to China, Australia faced the dual challenge of navigating US protectionism while sustaining its economic interests (Chan, 2019). There have been some significant scholarly disputes that argue that joining QUAD was not in Australia's national interest (Raby, 2017). Participation within the QUAD is seen as "the key pillar of Australia's Indo-Pacific agenda" (Australian MFA, 2021). Moreover, Trump's unpredictable foreign policy style led to anxieties regarding long-term commitments to alliances like AUKUS – the trilateral security pact established later in 2021 – which was seen as essential for bolstering Australia's defense capabilities against regional threats (Siow, 2024).

On another hand, India's motivations for joining the Quadrilateral Security Dialogue are rooted in a blend of strategic imperatives aimed at countering China's regional influence, enhancing maritime security, advancing economic and technological cooperation, elevating India's global status, and carefully managing complex regional relations. India's primary concern has been to counterbalance China's assertiveness in the Indo-Pacific, particularly given the BRI and expanded naval presence, which raise fears of strategic encirclement. By aligning with the United States, Japan, and Australia, India aims to establish a strategic counterweight to China's influence and ensure stability in the region (Jaishankar, 2023). Securing freedom of navigation is also critical, as 95% of India's trade relies on sea routes (Jaishankar, 2023); the QUAD provides a framework for safeguarding these routes through initiatives like the Indo-Pacific Maritime Domain Awareness (IPMDA) partnership, addressing challenges like illegal fishing and piracy. Furthermore, the QUAD offers India access to advanced technologies in fields such as artificial intelligence and biotechnology, strengthening India's technological base and complementing national efforts (Roy-Chaudhury & De Estrada, 2018). In economic terms, the Indo-Pacific Economic Framework presents an alternative to China-centric trade, enabling India to diversify its partnerships and bolster economic resilience. Geopolitically, India views the QUAD as a platform to elevate its standing in regional and global affairs, positioning itself as a leading power committed to a rules-based order in the Indo-Pacific (Grossman, 2018). Importantly,

India's approach to the QUAD reflects its commitment to strategic autonomy, distinguishing it from security-centric alliances like AUKUS and allowing India to engage on issues such as climate change, health, and technology without fully aligning in a military pact. Nonetheless, India faces challenges in managing its relationship with China, as it is the only QUAD member with a contested land border with China, which requires a delicate balancing act to avoid military escalation while demonstrating its commitment to regional stability. In this sense, India's participation in the QUAD represents a pragmatic strategy that addresses its immediate security concerns with China while advancing its aspirations as a key player in the Indo-Pacific.

Grossman (2018) argues that India is the weakest link in the QUAD due to its wavering commitment to the group's objectives, which are aimed at countering China's influence in the Indo-Pacific region. He highlights several indicators of India's ambivalence, including its reluctance to fully engage in Quad military exercises, such as its rejection of Australia's participation in Malabar, and its hesitance to openly criticize China's actions during the Shangri-La Dialogue held during 2018 (Grossman, 2018). Additionally, Grossman (2018) notes that India's diplomatic moves, such as its strong re-engagement with China after the Wuhan summit and its participation in the Shanghai Cooperation Organization, demonstrate New Delhi's inclination to prioritize bilateral stability with China over Quad cohesion. This is further complicated by India's historical nonalignment and its need to balance economic and strategic interests with China, which could eventually lead to India exiting the Quad to avoid antagonizing China.

India's perception of the QUAD and AUKUS, along with its security relations with the United States, is shaped by its strategic interests and cautious approach to international alliances. While India downplays the relevance of AUKUS to the Quad, it cannot ignore the defense pact's implications for the region, particularly in countering China's growing influence (Miller, 2021). The Quad, initially conceived to safeguard regional norms, has evolved into a platform for balancing China's rise, but India is wary of formalizing it as an anti-China alliance, maintaining its preference for strategic autonomy (Miller, 2021). Despite concerns over China, India hesitates to fully align with US-led initiatives due to its economic ties with China and its reluctance to depend too heavily on the US for security (Miller, 2021). India's wariness stems from historical tensions and the need for flexibility in its foreign policy (Miller, 2021). While the US-India security partnership has strengthened, especially through defense agreements like Logistics Exchange Memorandum of Agreement (LEMOA) and COMCASA, India remains cautious about committing to binding security arrangements (Miller, 2021). The AUKUS pact, while primarily focused on military cooperation between the US, Australia, and the UK, underscores India's dilemma in balancing its economic ties with China and its need to counter China's regional ambitions (Miller, 2021). India's strategic calculations involve navigating its complex relationships with both the US and China, aiming to maintain regional stability while preserving its diplomatic flexibility and autonomy (Miller, 2021).

Unlike the unsteady preferences of Australia and India, between 2017 and 2021, Japan's relationship with the QUAD intensified as Tokyo aligned its foreign policy with the Trump administration's Indo-Pacific objectives. Japan aimed to counterbalance China's growing influence, particularly as Trump's "Free and Open Indo-Pacific" (FOIP) strategy closely mirrored Japan's goals of promoting freedom of navigation and adherence to international law. Japan viewed the Quad as a crucial avenue to enhance security cooperation with like-minded nations and to economically counter China's Belt and Road Initiative (Ford, 2020, Lopez & Pelegrin, 2018). Japan's approach to Quad membership also reflected a broader hedging strategy. While collaborating on security and economic fronts within the Quad, Japan avoided direct confrontation with China by maintaining diplomatic and economic engagement. This approach allowed Tokyo to adapt to the polarized environment created by Trump's confrontational policies, including trade disputes and assertive posturing toward China (Van der Hoeven, 2024). The Quad thus enabled Japan to manage its strategic interests without jeopardizing relations with Beijing, even as regional security tensions rose. The US-Japan alliance remained central to Japan's Quad engagement, with Trump's administration advocating collective security among Quad nations to address China's regional ambitions. However, Trump's "America First" policy occasionally strained the alliance. Criticisms of Japan's financial contributions to US military presence created uncertainty about US commitment, prompting Japan to consider expanding its security partnerships (Ford, 2020). Despite these challenges, formalized ministerial meetings among Quad members during Trump's tenure marked an advancement in coordinated security measures, including maritime security and counterterrorism initiatives. Japan's deepening involvement in the Quad has significant implications for its regional strategy since the Quad's development under Trump contributed to increasing tensions with China, as the alliance's anti-China posture became more pronounced. Some scholars claim that Japan benefits strategically from strengthened ties with other democracies but must continue to carefully balance its relationship with China (Ford, 2020).

Strategic ambiguity and future security scenarios in the Indo-Pacific

With Donald Trump winning the 2024 presidential election, it becomes crucial to reassess his previous administration's efforts in containing China, particularly through the QUAD framework. The QUAD illustrates both the potential and limitations of the US-led security architecture in the Indo-Pacific. It brings together like-minded nations with shared concerns over China's influence, the platform's effectiveness remains constrained by economic interdependence and varying national security priorities among its members. Strategic ambivalence observed among QUAD members underscores the complexities of the Indo-Pacific security landscape and highlights the challenges

inherent in US-led containment efforts. While the Trump administration's hard power approach mobilized immediate security collaboration, its confrontational stance risked alienating allies who value strategic autonomy. Conversely, Biden's diplomatic and multilateral approach, though more accommodating of regional sensitivities, faces its own set of challenges, particularly in sustaining a unified stance against China in the face of diverse economic and security interests among QUAD members.

According to Yusuf Unjhwala (2018), the QUAD is unlikely to evolve into an „Asian NATO“ for several reasons. Primarily, the grouping is driven by countries most affected by China's rise who remain uncertain about the United States' long-term commitment to the region despite its membership in the QUAD. Furthermore, even Japan and Australia, both treaty allies of the US (Unjhwala, 2018) have reservations about fully trusting its security guarantees. The author presents two additional reasons why the revitalized QUAD in 2017 was unlikely to transform into a traditional military alliance. First, the establishment of a NATO-style Article 5 mutual defense clause appears improbable, as the United States is increasingly perceived as an unreliable ally (Unjhwala, 2018). Moreover, none of the QUAD member states are likely to engage militarily on behalf of one another; for instance, Japan is unlikely to intervene in support of India in the event of a conflict with China, and vice versa. However, enhanced collaboration in areas such as arms supply, intelligence sharing, diplomatic pressure, and strategic posturing remains plausible. Second, Unjhwala claims that (2018) the QUAD's primary objective is to maintain open and secure sea lanes in the Indo-Pacific, fostering an inclusive and prosperous regional order, which does not necessitate a NATO-style military framework. Nonetheless, the United States, as the world's preeminent power, is indispensable for ensuring an effective, rules-based order in the region. The other QUAD members, individually or collectively, lack the capacity to shape Indo-Pacific dynamics without U.S. involvement.

Based on the current geopolitical landscape, the latest developments suggest three potential scenarios. One such scenario envisions a shifting balance of power, where the international system moves toward a form of tripolarity, with the United States and China as the primary global powers, while the Russian Federation, despite its economic and military constraints, continues to play a significant role in shaping regional security dynamics. While Russia lacks the economic leverage and long-term growth potential of China, its strategic position, military capabilities, and influence in key regions such as Eastern Europe, the Arctic, and parts of the Middle East ensure that it remains an important actor. This configuration would see China consolidating dominance over Eurasia's rimland, as Mitić (2022) suggests. This author claims China recalibrates its diplomatic strategy, integrating its growing global influence while maintaining its core principle of non-interference (Mitić, 2022). At the same time, the United States would maintain influence over the Indo-Pacific, and Russia exerting control over the Heartland – aligning with Spykman's Heartland theory. However, the extent to which Russia can sustain its position as a key power remains contested, particularly

in light of its ongoing conflict in Ukraine. In this evolving context, the role of QUAD as a security actor in the Indo-Pacific may become increasingly relevant (Madan, 2022).

Another possible rationale for the Indo-Pacific regional stability would be a *coherent US strategy* to maintain “hard” unipolarity as it possessed at the beginning of the XXI century. This uniqueness is evident in the United States’ determination to assert hegemony and efforts to “draw closer” to China’s geographical reach and the South China Sea. The issue is the People’s Republic of China’s increasing military assertiveness and never-before-seen readiness to defend declared interests in Taiwan, as well as other areas such as the Malay Sea (Malaca dilemma). The last possible answer to the current events in the Indo-Pacific region could be established through the *West’s desperate response*. According to this alternate argument, the West, led by the United States, is going to be simply unable to devise a suitable strategy for the upcoming security shifts in Eastern Asia. There is a complete absence of strategic planning and a „lack of optimism“ in the West for an unforeseen competitor in the international relations system. The issue is the amorphous and undefined division of the international system’s primary player, which can lead to the system’s collapse and the domino effect.

The future trajectory of the QUAD will be shaped by these evolving scenarios. Whether the QUAD becomes a more cohesive, strategic alliance or a platform for regional collaboration will depend on how it navigates the complex geopolitical terrain. The US’s ability to balance hard power with multilateral diplomacy, alongside the strategic interests of its partners, will be key in determining the effectiveness of the QUAD as a counterbalance to China. Its future success hinges on its adaptability, both in the face of China’s rise and in maintaining a sustainable, inclusive approach to regional security that accommodates the diverse interests of its member nations. The first envisions a tripolar world, where the US, China, and Russia shape global dynamics, and the QUAD’s role will focus more on regional security amid complex geopolitical competition. The second scenario highlights a US-driven unipolar Indo-Pacific, where the QUAD supports US dominance but risks alienating members seeking strategic autonomy. The third scenario suggests a fractured Western response, where the QUAD may struggle to maintain coherence and effectiveness if the US and its allies fail to align on a clear strategy. Ultimately, the QUAD’s success will depend on its adaptability to these shifting dynamics and the diverse interests of its members.

A new chance for Donald Trump? Perspectives of the US-China containment policy

In examining the revitalization of the Quadrilateral Security Dialogue and the evolution of the Indo-Pacific security landscape within the broader context of US-China geopolitical competition, this study highlighted a pivotal shift in regional alliances, security dynamics, and the projection of American influence. By analyzing the policies

and strategic frameworks adopted by the first Trump's administration and motivations of the three partners of the USA to join the Quadrilateral Dialogue, it becomes clear that while the US has consistently prioritized containment and counterbalancing measures against China, each administration approached these goals through distinct methodologies shaped by varying emphases on military alignment, economic resilience, ideological framing, and coalition-building. The Indo-Pacific landscape has consequently transformed into a complex arena of various partnerships and nuanced strategic postures that reflect not only the United States' evolving stance on China but also the distinct strategic calculations of QUAD member states amid a multipolar world order, which is why quasi-alliances will persist in this region (Kliem, 2020)

The QUAD's re-emergence during the first Trump administration was characterized by a forceful, almost unilateral approach, prioritizing hard power and direct competition with China. Trump's approach was defined by its aggressive rhetoric, a clear commitment to traditional military alliances, and an attempt to encourage economic decoupling from China among allies. The administration's depiction of China as an authoritarian threat to both US interests and regional stability provided a persuasive basis for the intensification of QUAD activities and exercises. Analysis exposed in this paper has demonstrated that notion of a "free and open Indo-Pacific" promoted by Trump – has served as an ideological counterpoint to China's economic dominance and strategic ambitions, especially with regard to the BRI and China's expanding military influence in the South China Sea. By encouraging joint military exercises, such as the Malabar drills, and establishing interoperability frameworks like the Communications Compatibility and Security Agreement with India, the Trump administration laid a foundation for enhanced QUAD cooperation, which positioned the alliance as a bulwark against China's rise.

However, Trump's confrontational and economically isolationist policies created both strengths and limitations within the QUAD framework. While military collaborations were intensified, the focus on decoupling from China economically was not uniformly adopted by the QUAD members, reflecting their economic interdependencies with Beijing. For instance, India and Japan, while wary of China's regional ambitions, continue to maintain robust economic ties with China, underscoring their reluctance to fully endorse an aggressive decoupling strategy. Similarly, Australia's decision to reinforce its trade ties with China, despite occasional diplomatic tensions, highlights the inherent complexities within the QUAD alliance (Fortier & Massie, 2023). Thus, although the Trump administration successfully positioned the QUAD as a central pillar in its Indo-Pacific strategy, its confrontational stance and focus on economic decoupling risked alienating key partners who were reluctant to compromise their economic stability for ideological or security commitments.

Contrary to that, under Biden, the US strategy emphasizes multilateralism, using both QUAD and AUKUS alliances to counterbalance China's influence with a layered security structure. Biden expanded QUAD's focus beyond military goals to include climate, health, and technology cooperation, which aligns with the economic and diplomatic needs of member states. AUKUS, with its emphasis on advanced defense

technology for Australia, complements QUAD's broader, non-military initiatives. Biden's policy respects QUAD members' economic ties to China, prioritizing resilience over decoupling to create a sustainable security and economic framework. Warren and Hunt (2024) argue that a return of Donald Trump to the US presidency could destabilize the emerging Indo-Pacific security framework, particularly the Quad and AUKUS initiatives. They note that Trump's first term was marked by foreign policy inconsistency and a dismissive stance toward multilateralism, which disrupted cohesive alliances. A second Trump term, they suggest, might similarly impede Quad's technological and maritime security cooperation and AUKUS's nuclear-powered submarine program, both of which require stable U.S. commitment. Warren and Hunt contend that Indo-Pacific countries may need to bolster resilience in their alliances against an uncertain U.S. leadership (Warren & Hunt, 2024).

Van der Hoeven (2024) similarly discusses the challenges a Trump return could pose for the Quad, focusing on the potential strain on U.S.-Australia relations within the alliance. Van der Hoeven argues that Trump's unilateral tendencies could weaken Quad's cohesion, as Trump may prioritize US-China trade goals over regional security. Furthermore, van der Hoeven warns that diminished US support could hinder Quad's strategic advances, leaving member countries to reassess their commitment or seek alternative security partnerships to counterbalance China's influence in the Indo-Pacific (van der Hoeven, 2024).

Conclusion

The revitalization of the QUAD under the first Trump administration marked a significant shift in US foreign policy towards the Indo-Pacific, particularly in the context of US-China geopolitical competition. This study has demonstrated that, despite efforts to consolidate the QUAD as a security framework, its impact remains constrained by the diverging strategic priorities of its member states. While the first Trump's administration pursued a confrontational strategy aimed at containing China's influence, QUAD members exhibited varying levels of commitment, shaped by their respective economic and security interests. One of the key findings of this study is that the US vision for the QUAD during Trump's first term was largely driven by hard-power containment strategies reminiscent of Cold War-era geopolitics. This approach sought to establish the QUAD as a counterweight to China's military and economic expansion, yet the reluctance of member states to fully embrace this framework has limited its effectiveness. Australia's deep economic ties with China, India's hedging strategy, and Japan's careful diplomatic balancing reflect the challenges of aligning QUAD members within a unified strategic framework. Consequently, while QUAD has served as a mechanism for security cooperation and diplomatic signaling, it has not yet evolved into a formal military alliance akin to NATO. Another important conclusion is that the Trump administration's approach emphasized short-term military and economic coun-

termes rather than a cohesive long-term Indo-Pacific strategy. Initiatives such as the renaming of the Pacific Command to the Indo-Pacific Command, and increased military exercises highlighted the administration's prioritization of security over diplomatic and economic multilateralism. However, the limited institutionalization of the QUAD has left it vulnerable to shifts in political leadership, as evidenced by the differences in approach between the Trump and Biden administrations.

Moreover, this study underscored the role of strategic ambiguity within the QUAD framework. The absence of a formal treaty allows members to engage in issue-based cooperation while maintaining flexibility in their broader foreign policies. However, this ambiguity also weakens the alliance's ability to function as a credible deterrent against China's growing regional assertiveness. The study finds that QUAD's effectiveness will ultimately depend on its ability to navigate member states' economic dependencies on China while maintaining credible security commitments.

Given the evolving nature of Indo-Pacific security dynamics, several avenues for future research emerge from this study, including comparative analyses of QUAD with other regional security frameworks, the impact of Trump's 2024 reelection, economic interdependencies, military and technological cooperation, regional perceptions of QUAD, and China's counterstrategies. This study affirmed that the QUAD's revitalization under Trump's first administration represented a significant yet incomplete effort to counterbalance China's rise. Its long-term viability as a security framework will depend on its ability to reconcile member states' strategic priorities while adapting to shifting geopolitical realities. Future research should continue to analyze the evolving role of the QUAD within the broader Indo-Pacific security architecture and its implications for regional stability.

Literature

[1] Australian MFA. (2024). The Quad. Preuzeto 11. oktobra 2024. godine sa: <https://www.dfat.gov.au/international-relations/regional-architecture/quad>.

[2] Cannon, B. J., & Rossiter, A. (2022). Locating the Quad: informality, institutional flexibility, and future alignment in the Indo-Pacific. *International Politics*, 13(2), 1-22.

[3] Chan, L. (2019). Australia's Strategic Hedging in the Indo-Pacific: A 'Third Way' Beyond Either China or the US. *Australia-China Relations Institute Policy Paper*.

[4] Ciorciari, J., & Haacke, J. (2019). Hedging in international relations: an introduction. *International Relations of the Asia-Pacific*, 19(1), 367-374.

[5] Kuus, M. (2024). Ko upravlja istočnom Evropom, upravlja svetom – da li je geopolitika objašnjenje rata u Ukrajini? *Vojno delo*, 72(1), 56-72.

[6] Eisentraut, S., & Gaens, B. (2018). The US-Japan, India, Australia Quadrilateral Security Dialogue. Indo-Pacific Alignment or Foam in the Ocean? FIIA Breifing Paper 239. Finnish Institute of International Affairs.

- [7] Chan, L. (2020). The Trump administration and the "Free and Open Indo-Pacific". Bookings. Preuzeto 6. oktobra 2024. godine sa: <https://www.brookings.edu/articles/the-trump-administration-and-the-free-and-open-indo-pacific>.
- [8] Fortier, M., & Massie, J. (2023). Strategic hedgers? Australia and Canada's defence adaptation to the global power transition. *International Journal*, 78(3), 463-478.
- [9] Grossman, D. (2018). India is the weakest link in the Quad. Foreign Policy. Preuzeto 15. oktobra 2024. sa: <https://foreignpolicy.com/2018/07/23/india-is-the-weakest-link-in-the-quad>.
- [10] Grossman, D. (2023). India, the Quad, and the Liberal International Order. In: Y. Hosoya, H. Kundhani (Eds.), *The Transformation of the Liberal International Order: Evolutions and Limitations* (pp. 75-81). Singapore: Springer Nature Singapore.
- [11] Kliem, F. (2020). Why quasi-alliances will persist in the Indo-Pacific? The fall and rise of the quad. *Journal of Asian Security and International Affairs*, 7(3), 271-304.
- [12] Korolev, A. (2023). Transition from hedging to balancing in Australia's China policy: theoretical and empirical explorations. *Australian Journal of International Affairs*, 77(5), 548-568.
- [13] Lee, L. (2020). *Assessing the Quad: Prospects and Limitations of Quadrilateral cooperation for advancing Australia's Interests*. Lowy Institute for International Policy.
- [14] Li, A. (2017). China Facing the Trump Presidency. Opportunities for Global Power Projection?. *China Perspectives*, 17(2), 69-73.
- [15] Lopez, V. L., & Pelegrin, A. (2018). Hedging against China: Japanese strategy towards a rising power. *Asian Security*, 14(2), 193-211.
- [16] Madan, T. (2022). The Quad as a security actor. *Asia Policy*, 17(4), 49-56.
- [17] Medcalf, R. (2020). *Indo-Pacific Empire: china, america and the contest for the world's pivotal region*. Manchester University Press.
- [18] Medeiros, E. (2005). Strategic hedging and the future of Asia-Pacific stability. *Washington Quarterly*, 29(1), 145-167.
- [19] Miller, Manjari. (2021). "The Quad, AUKUS, and India's Dilemmas", Council on Foreign Relations, October 13, 2021.
- [20] Mitić, A. (2022). Stav NR Kine o Kosovu i Metohiji u kontekstu odbrane međunarodnog prava i širenja interesnih granica. *Vojno delo*, 74(2), 17-31.
- [21] PM Office Australia. (2024). Joint statement from the leaders of Australia, India, Japan, and the United States. Preuzeto 3. oktobra 2024. sa: <https://www.pm.gov.au/media/joint-statement-leaders-australia-india-japan-and-united-states>.
- [22] Raby, Geoff. (2017). Why joining the Quad is not in Australia's national interest. Preuzeto 8. oktobra 2024. sa: <https://www.afr.com/opinion/riding-a-quad-bike-away-from-our-national-interest-20171106-gzf12n>.
- [23] Roy-Chaudhury, R., & de Estrada, K. S. (2018). India, the Indo-Pacific and the Quad. *Survival*, 60(3), 181-194.
- [24] Siow, M. (2024). Trump's return sparks anxiety in Australia's defence community over Aukus submarine deal. SCMP. Preuzeto 4. oktobra 2024. sa: <https://www.scmp>.

com/week-asia/politics/article/3286598/trumps-return-sparks-anxiety-australias-defence-community-over-aucus-submarine-deal.

[25] U.S. Department of Defense. (2019). *Indo-Pacific strategy report: Preparedness, partnerships, and promoting a networked region*. US Department of Defence.

[26] Unjhwala, Y. (2018). Quad needs both economic & military plan for Indo-Pacific. The Economic Times. Preuzeto 7. oktobra 2024. sa: <https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/quad-needs-both-economic-military-plan-for-indo-pacific/articleshow/63049831.cms?from=mdr>.

[27] Van der Hoeven, L. (2024). Trump's Second Term and the Future of the Quad. Preuzeto 10. oktobra 2024. sa: <https://thedi diplomat.com/2024/11/trumps-second-term-and-the-future-of-the-quad>.

[28] Vijaya, P. (2021). Australia's Role in the Quad and Its Crumbling Ties with China. *Journal of Indo-Pacific Affairs*, 4(9), 136-144.

[29] Warren, A., & Hunt, C. T. (2024). What a Trump return might mean for AUKUS and the Quad. Lowy Institute. Preuzeto 15. oktobra 2024. sa: <https://www.lowyinstitute.org/the-interpreter/what-trump-return-might-mean-aucus-quad>.

[30] Wei, Z. (2022). The evolution of the 'QUAD': driving forces, impacts, and prospects. *China International Strategy Review*, 4(2), 288-304.

[31] Wei, Z. (2024). The Evolution of the 'QUAD'. *Horizons: Journal of International Relations and Sustainable Development*, 25(1), 82-99.

[32] Zarrar, H., & Gichki, A. (2022). QUAD to AUKUS: Implications for the Region and Beyond. *Strategic Thought*, 4(1), 119-135.

S u m m a r y

The revitalization of the Quadrilateral Security Dialogue (QUAD) during the Trump administration marked a significant shift in U.S. foreign policy towards China and the broader Indo-Pacific region. Under President Trump, the U.S. adopted a more assertive stance on China, viewing it as a direct threat to both national interests and regional stability. This recalibration positioned the QUAD – comprising the United States, Australia, India, and Japan – as a key component of U.S. strategy to counterbalance China's growing influence in the region. The QUAD, initially conceived in the aftermath of the 2004 Indian Ocean tsunami, gained momentum in 2007 before its activities were suspended due to concerns over China's reactions. Its revival in 2017, driven by shared concerns about China's assertiveness, marked a shift towards a more structured forum that evolved through regular ministerial meetings and, by 2021, leader-level summits.

The QUAD operates without a formal treaty, providing flexibility to address a broad range of issues such as maritime security, climate change, emerging technologies, and infrastructure development, while maintaining strategic ambiguity to avoid overt

antagonism towards China. This informal framework allows each member state to contribute unique strengths: the U.S. provides military leadership, Japan offers economic and technological resources, Australia brings diplomatic leverage, and India contributes economic and military power, particularly in the Indian Ocean. Despite these contributions, managing divergent priorities and maintaining relevance in the face of China's growing influence remains challenging.

The Trump administration's approach to the Indo-Pacific was characterized by a focus on countering China's military and economic rise, particularly through initiatives like the Blue Dot Network, which offered an alternative to China's Belt and Road Initiative. The administration also emphasized military deterrence through the QUAD, alongside joint exercises and strengthened defense ties, especially with India. These moves re-defined the QUAD as a pillar of U.S. strategy to assert influence and maintain regional stability.

While the Trump administration's confrontational stance sought to solidify U.S. alliances, it also prompted concerns, particularly within Australia and India, regarding their strategic autonomy and economic interests. Australia, historically balancing its security ties with the U.S. and economic relations with China, found itself navigating heightened tensions during the Trump era. India, motivated by concerns over China's territorial ambitions and military expansion, sought to counterbalance China's influence in the region while advancing its own global status. Despite these motivations, India's commitment to the QUAD remains marked by strategic ambivalence, balancing security cooperation with a desire for greater autonomy.

The QUAD's evolution, particularly under the Trump administration, reflects broader geopolitical shifts in the Indo-Pacific, as member states adjust their strategies in response to China's growing power. However, as both the Trump and Biden administrations have acknowledged, sustaining unity within the QUAD presents significant challenges due to differing economic and security priorities. The group's future trajectory remains uncertain, with some scholars suggesting that the QUAD is unlikely to evolve into a formal military alliance akin to NATO, due to the member states' reluctance to fully commit to mutual defense obligations and concerns about the U.S.'s long-term commitment to the region. Despite these challenges, the QUAD remains a vital strategic forum in the Indo-Pacific, embodying a collective response to China's rise while navigating the complex dynamics of regional power politics.

Keywords: *USA, Donald J. Trump, China, QUAD, Indo-Pacific, multipolarity, tripolarity, Australia, India, Japan.*

© 2025 The Author. Published by Vojno delo (<http://www.vojnodeo.mod.gov.rs>). This article is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution license (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

